

Jēzus seja

"Lai meklēju Tavu vaigu, lai iemācos to atrast un parādīt, lai protu to saskatīt savas dzīves ierastajās lietās, lai es patiesi apliecinu, ka tas esi Tu," saka šī raksta autors.

9.08.2017

Galilejas vīri, ko jūs stāvat, skatīdamies debesīs? [1] Apustuļu acis bija piekaltas vietai, pa kuru Jēzus bija devies prom.... Kādam eņģelim bija jāatgādina, ka dzīve turpinās.

Dieva vēstnesis negribēja mazināt šo vīriešu interesi par savu Mācītāju, tomēr, iespējams, viņš lika padomāt par to, ka no šī brīža viņiem Viņš būs jāšaredz citādi, citādi jāsatiekas ar Viņu, citādi jāuztver Viņa skatiens - citos cilvēkos, ierastajā sadzīvē.

Svētais Pāvils saprata šo apustuļu vēlmi, jo arī viņš karsti vēlējās būt ar Kristu, redzēt Viņu vaigu vaigā [2]. Bet, ja jau jāizvēlas, viņš labāk gribēja pavadīt tik ilgu laiku, cik Dievs vēlētos, raugoties uz Viņu kā spogulī, neskaidri. [3], ja tā viņš varētu palīdzēt citiem dzīvot šajā Gaismā [4].

Savas apustuliskās misijas adresātus viņš pamācīja ar savu paraugu un saviem vārdiem, lai viņi, kamēr atrastos uz šīs zemes, turētu savu skatienu vērstu uz Debesīm, kur ir Kristus: **ja jūs kopā ar Kristu esat augšāmcēlušies, meklējiet pēc tā,**

kas augšā, kur Kristus sēž pie Dieva labās rokas [5].

Quæ sursum sunt quærite! [6]

Meklējiet to, kas nāk no augšienes! Mēs gribētu, lai tāds ir mūsu sauciens, taču, lai to īstenotu, mums vēl ir jāmācās. Tik daudzkreiz mūsu skatiens ir tik piezemēts un tik ļoti koncentrēts uz pārejošām lietām.

Mēs gribētu lielākas spējas, lai saprastu to nozīmību, kas Kristum ir katrā eksistences notikumā: mēs mīlam šo pasauli, kas ir mūsējā, kas ir vieta, kur mēs tiekamies ar Dievu[7], un mēs gribētu, lai mums būtu vieglāk uztvert Jēzus Kristus skatienu, kamēr esam aizņemti ar savu ikdienu. Mēs arī vēlētos, lai citi mūsos redz Kristu, mūs sajūsminātu iespēja padarīt mūsu draugiem redzamu Jēzus seju.

Vultum tuum, Domine, requiram! [8]

Es meklēšu Tavu vaigu, Kungs! Mēs sakām, Kungs, lai es meklēju Tavu

vaigu, lai es iemācītos to atrast un parādīt, lai es spētu Tevi atrast savas dzīves ierastībā, lai es patiesi apliecinātu, ka tas esi Tu.

Varbūt mēs izdzirdēsim šo Hosemarijas brīdinājumu: *Tas Kristus, kuru tu redzi, nav Jēzus. Tev skatienam pavēries pavisam ikdienišķs tēls, tāds, kādu tavas neskaidrās acis spēj uztvert... Attīries. Izgaismo savu skatienu ar pazemību un nožēlu. Tad tev būs jāpiedzīvo Mīlestības tīrās gaismas trūkums. Tu iegūsi pilnīgu redzējumu un patiešām ieraudzīsi Viņu – Jēzu Kristu [9].*

Evaņģēliji dažādās vietās atsaucas uz Kristus skatienu. Skatienu, kas ir labdabīgs un mīlestības pilns, aizkustinošs un pacilājošs, skatiens, kas iepazīst līdz sīkumiem, kas rada intīmu gaisotni, skatiens, kas māca un labo, kas izraisa nožēlu un pamudina uz devīgumu [10].

Varbūt daudzreiz esam mēģinājuši to iedomāties mūsu lūgšanās, vēloties atklāt, kā to atrast un padarīt klātesošu mūsu ikdienas dzīvē. Dažas personas, kas ar Jēzu sastopas Viņa ciešanu stundā, var mums palīdzēt pilnīgot šo vēlmi.

Krusta ceļā ir trīs personas, kurām ir īpaša saistība ar Kristus seju: divas to tikai meklē, bet trešā to atrod. No visām trim varam mācīties; katra no tām piedāvā kādu savu atziņu par to, kā iedzīvināt, kā īstenot vēlmi redzēt Jēzus seju.

Ar Svēto Mariju, viena sirds

***Tikko piecēlies pēc pirmā kritiena,
Kungs satiek Savu Svēto Māti,
kura stāv Viņa ceļa malā [11].***

Evaņģēlijs neko nestāsta par šo tikšanos, bet Rakstu klusums ir krietni spēcīgāks kristiešu iztēli gadsimtu garumā. Mūsu Tēvs to attēlo šādi: ***Ar neizmērojamu mīlestību Marija raugās uz Jēzu,***

un Jēzus - uz savu Māti. Viņu skatieni satiekas, un viņu sirdis viena otrā ielej visas savas sāpes [12].

Mīlestība ir tik stipra, ka pietiek tikai ar acu sastapšanos, lai katrs no viņiem saprastu, ka var paļauties uz otru, ka viņi var ieliet viens otrā savas nebeidzamās sāpes, jo otra sirds ir spējīga to pieņemt. Ciešanu vidū viņiem tiek dziļš mierinājums, jo viņi zina, ka ir viens otram blakus, ka saprot viens otru.

Marijas dvēseli piepilda Kristus rūgtās ciešanas [13]. Tas rūgtums, kas piepilda Marijas dvēseli, ir viņas Dēla rūgtums, un tas, kas piepilda Jēzus dvēseli, ir Marijas rūgtums. Siržu vienotība ir tik stipra, ka viena sāpes ir otra ciešanas, tā viņi viens otru atbalsta un uztur.

Kurš gan mums varētu sniegt šādu saplūsmi ar Kristus sajūtām? Mums šī identifikācija, protams, nav

sasniedzama, bet mēs to kvēli
vēlamies. Mēs zinām, ka, turpinot iet
pa šo ceļu, mēs neizbēgsim no sāpēm
šajā dzīvē, jo katra cilvēka eksistence
tās nes līdzī, taču mums vienmēr ir
gaisma, lai stātos tām pretī, nekad
mums netrūks stipra pamata, lai
nepadotos un turētos pretī ar mieru.

Simeons bija pravietojis Jaunavai, ka
zobens viņai pāršķēls dvēseli [14].
Pēc paziņojuma par Ciešanām
zobena ievainojums nekad vairs
nepamet Jēzus Māti. Viņa vienmēr
patur prātā, ka viņu var aizskart,
tikai aizvainojot viņas Dēlu, viņa
apzinās, ka visas ciešanas un arī viss
prieks var būt saistīts vienīgi ar Viņu.

Jaunava pamāca, ka sarūgtinājumos
un mazos pārdzīvojumos –
profesionālos, ģimenes, sociālos... -
mēs varam meklēt un atrast Kristus
vaigu, un iznākumā mēs būsim pilni
miera pat ciešanu vidū.

Veronika, labā sirds

Baznīcas tradīcija vēsta, ka mazliet tālāk uz priekšu Kungam ceļā nostājas kāda sieviete, lai notīrītu Viņa seju. Tas ir vienīgais, ko mēs zinām par Veroniku, par šo sievieti, ko pazīstam tieši ar šo vārdu.

Varbūt viņa nekad apzināti nebija plānojusi piepildīt šīs ilgas – ieraudzīt Jēzus Kristus vaigu, un, pat ja viņa to būtu plānojusi, var iedomāties, ka motīvs, kādēļ viņa tagad meklē šo vaigu, ir bijis vienkāršāks, viņa tikai vēlas parādīt uzmanību Vīram, kas cieš. Tomēr šī sieviete, kas pat nav minēta Evaņģēlijos, ir piešķīrusi īpašvārdu vēlmei aplūkot Dieva vaigu.

Svētīgas ir jūsu acis, jo tās redz (...). Patiesi es jums saku: daudzi pravieši un taisnīgie vēlējās redzēt, ko jūs redzat, bet nav redzējuši [15]. Jā, tieši uz Veroniku var attiecināt šos vārdus, jo viņa realizēja to, ko vēstures gaitā ir

vēlējušās tik daudzu svēto dvēseles, bija sava labuma dēļ, jo šīs labās sievietes sirds neļauj, “lai viņu ietekmētu brutālie karavīri vai lai viņu apstādinātu mācekļu bailes” [16], viņa neapstājas, bet izmanto iespēju sniegt šo mazo pakalpojumu. Un šis “mīlestības akts iespiež viņas sirdī īsto Jēzus attēlu” [17’].

Cilvēktapušā Dieva seja paliek iespiesta tajā audumā, jā, bet pāri visam tā ir iespiesta labās sievietes iekšienē. “Pasaules Pestītājs dod Veronikai autentisku sava vaiga attēlu. Auts, kurā paliek iespiesta Kristus seja, ir ziņojums mums. Zināmā mērā tas mums vēsta, ka katrs labs darbs, katrs patiesas mīlestības akts attiecībā uz tuvāko tajā, kas to veic, vairo līdzību ar Pasaules Pestītāju. Mīlestības akti nepaiet tāpat. Jebkurš labs, sapratnes un pakalpojuma žests atstāj cilvēka sirdī neizdzēšamu zīmi, kas viņu

mazliet vairāk padara līdzīgu Tam, kurš “sevi iztukšoja, pieņemdamas kalpa veidu” (Fl 2,7). Tā veidojas identitāte, patiesais cilvēka vārds” [18].

Vai šis nav pieejams veids, kā meklēt Jēzus Kristus seju? Vai tas arī nav veids, kā to padarīt redzamu tiem, kas mums apkārt?

Iespējams, ka mums dzīvē ir iespēja sniegt lielus pakalpojumus citām personām, ka varam atteikties no kā vērtīga, lai palīdzētu citiem. Bet, vienalga, vai nu mums ir šāda iespēja, vai nav, mēģināsim visu laiku dzīvot ar **labu sirdi, spējīgu just, kā tajā mostas līdzjūtība pret cilvēku sāpēm, un spējīgu saprast, ka, lai palīdzētu mokās, kas bieži uzbrūk šīs pasaules dvēselēm un tās nomāc, īstais mierinājums ir mīlestība, tuvākmīlestība - visi pārējie mierinājumi palīdz tikai ar**

mirkļa izklaidi, vēlāk atstājot vienīgi rūgtumu un bezcerību [19].

Daudzreiz tas, kas visvairāk palīdz dvēselēm atklāt Kunga mīlošo seju, ir māka redzēt, ka viņa mācekļi, par spīti saviem ierobežojumiem, ir spējīgi liecināt par to, kas citiem nepieciešams, ir spējīgi atklāt tos sīkumus, kas varētu palikt citu neievēroti vai varbūt neradītu iebildumus, bet kuri, kad tiek saņemti, izraisa pateicību no visas sirds.

Šādi ar pārdabisku nozīmi rīkojoties, mēs realizējam, cik nu vien šajā dzīvē tas ir iespējams, vēlmi redzēt Jēzus Kristus seju. Un tādā pašā veidā palīdzam arī citiem cilvēkiem Viņu satikt.

Var gadīties, ka jūs to uzreiz nejutīsiet un jums būs vajadzīgs laiks, lai atklātu Kungu, bet jau no pirmā brīža jūs jutīsiet, ka ir *kas*

īpašs tajos, kas pret jums izturas ar šādu vienkāršu labestību.

Ja vēlamies atklāt citiem Skolotāja tik mīlošo skatienu, mēģināsim sniegt laipnību, mieru, pacietību, pieklājību, mīļumu, cieņpilnu attieksmi arī tad, ja negaidām, ka mūs sapratīs. Ja vēlamies redzēt citos Jēzus vaigu, tuvosimies viņiem ar atklātu sirdi - ar tādu sirdi, kas novērtē, apbrīno un mīl vecākus, bērnus, katru no saviem draugiem un atklāj, ka katrs no viņiem savā veidā ataino Dieva labumu.

Kirēnas Sīmanis, satikšanās ar Krustu

Sinoptiskajos evaņģēlijos ir stāstīts par trešo personu, kas sastopas ar Jēzu Kristu Kalvārijas ceļā. Svētā Marija un Veronika Viņu meklēja, gāja Viņu satikt pēc savas iniciatīvas. Kirēnas Sīmanis – gluži pretēji. Sīmanim lika nest Krustu [20]. Veids, kādā evaņģēlisti par to stāsta,

norāda, ka, iespējams, iesākumā bijusi kāda pretošanās.

Tas ir labi saprotams: nevienam nepatīk, ja viņam liek nest svešu krustu un vēl jo vairāk - pēc grūtas darba dienas. Svētais Marks liek noprast, ka šī vīra bērni bijuši pazīstami kā kristieši [21]: ***Viss sākās ar negaidītu satikšanos ar Kunga Krustu*** [22]. Liela veiksmē, kas sākusies kā šķietami neveiksmīgs gadījums.

Kirēnieša attieksmes maiņa nav nejauša, bet gan pakāpeniska, un nebūt nav pārdroši iedomāties, ka tam bijis sakars ar Jēzus Kristus seju. Viņš pieņēma, ka runa ir par ļaundari, bet šis skatiens, kas bija laipns, pateicības pilns, mierīgs, viņu atbrūvoja. Iesākumā viņš ir apbēdināts, jo viņš tikai *skatās*; pēc tam viņš *redz* un pamazām atklāj, ka ir vērts dalīties ar šī notiesātā Krustu.

Šī Vīra seja pamazām pārveido to, kas sākumā likās traucēklis, to, kas nostājās starp viņu un viņa atpūtu. Tas viss kļūst par vienreizēju iespēju, kas beigās pārveido viņa dzīvi.

Viņam, tāpat kā visiem kristiešiem, Krusts kļuva par viņu ticības pazīšanās zīmi, par pestīšanas instrumentu, par glābjošo realitāti, ko nevar atdalīt no Kristus misijas. Gadsimtu gaitā kristieši skatījās uz Krustu ar mīlestību un cerību, tam bija jābūt viņu dzīves centrā un tā paša iemesla dēļ tam “bija jāatrodas altāra centrā un jābūt ierastam atskaites punktam priesterim un draudzei, kas lūdzas” [23].

Dažkārt Krusts pēkšņi parādās mūsu priekšā (...) tas ir Kristus, kas taujā pēc mums [24]. Pret negaidītu Krustu mēs piedzīvojam sava veida negāciju. Tā ir parasta mūsu dabas reakcija, un mums par to nav jāuztraucas, taču tai nav

jātraucē tālākā pakāpeniskas
pieņemšanas gaita.

Mēs zinām, ka tādās situācijās, kad
mēs varētu justies vieni, Dievs mūs
nepamet. Viņš ir mūsu pusē, varbūt
mēs pat *redzam* Viņu, esam spējīgi
kaut kādā veidā vērsties pie Viņa. Bet
spersim vēl vienu soli: meklēsim
Viņa skatienu. Ja mēs
nesamierināsimies tikai ar
redzēšanu, ja mēģināsim saskatīt
Kristu, kas nes savu Krustu kopā ar
mums, ja ļausim Viņam ar mums
runāt, - tas, kas likās nelaime, iegūs
citu krāsu un beigās mainīs mūsu
dzīvi.

Sapratne, ka šī pretruna var nozīmēt
dziļāku satikšanos ar Jēzu Kristu,
mums palīdzēs situāciju uztvert
citādi, un tad mūsu Krusts ***nebūs
kaut kāds Krusts, bet gan ...
Svētais Krusts*** [25].

* * *

Vultum tuum, Domine, requiram! [26]
. Trīs personām ir īpašas attiecības ar Kristus seju Kalvārijā. Divas Viņu meklē, bet atrod visas trīs. Neviena no viņām nepaliek vienaldzīga, neviena neaiziet tukšā. No katras mēs varam kaut ko iemācīties, un mēs to no sirds vēlamies, jo gribam Viņu redzēt un palīdzēt citiem atklāt šo Vaigu mūsu ierastajā ceļā pa pasauli.

Mēs vēlētos sasniegt to siržu vienotību, kas bija starp svēto Mariju un Viņas Dēlu. Mēs apzināmies, kas tas ir pāri mūsu spēkiem, bet mēs nedrīkstam atteikties no šīs vēlmes, jo tā būtu atsacīšanās no Mīlestības, un, tikai šīs vēlmes stiprināti, mēs varam droši virzīties tālāk pa savu ceļu.

Viens veids, kā to darīt, ir izmantot citu personu mācību: vienkārša labestība būs tā iespēja, kad daudzi un pirmām kārtām mēs paši

satiksimies ar Kungu, meklēsim šo skatienu dzīves sarūgtinājuma brīžos, un Tas mūs pamazām novedīs pie identificēšanās ar Dieva gribu. Tad mēs varēsim atspoguļot *Jēzus seju*.

J. Djiegess /J. Diéguez/

[1] Apd 1, 11.

[2] Cfr. *Flp* 1, 23.

[3] Cfr. *1 Kor* 13, 12.

[4] Cfr. *Flp* 1, 25.

[5] *Kol* 3, 1.

[6] *Ibid.*

[7] Cfr. Sarunas, nr. 113.

[8] Cfr. Ps 26, 8 (Vg).

[9] Ceļš, n. 212.

[10] Cfr. *Mk* 10, 21; *Mk* 12, 41; *Mt* 4, 18-22; *Jn* 1, 42; *Mt* 19, 16; *Mk* 3, 5; *Lk* 22, 61; *Jn* 1, 38-47.

[11] *Krustaceļš*, IV stacija.

[12] *Ibid.*

[13] *Ibid.*

[14] Cfr. *Lk* 2, 35.

[15] *Mt* 13, 16-17.

[16] J. Ratzinger, *Vía Crucis en el Coliseo, Viernes Santo de 2005*, VI estación.

/J. Ratzingers *Krustaceļš Kolizejā 2005. gada Lielajā Piektdienā*, VI stacija.

[17] *Ibid.*

[18] Juan Pablo II, *Vía Crucis en el Coliseo, Viernes Santo de 2000*, VI estación.

/Jānis Pāvils II, Krustaceļš Kolizejā
2000. gada Lielajā Piektdienā, VI
stacija.

[19] *Kad garām iet Kristus*, Nr. 167./

[20] Cfr. *Mk* 15, 21.

[21] Cfr. *Mk* 15, 21.

[22] *Krustaceļš*, V stacija.

[23] Ratcingers, Ievads liturģijas
garā, 105. lpp.

[24] *Krusta ceļš*, V stacija.

[25] Rožukronis, sāpīgās daļas IV
noslēpums.

[26] Cfr. *Ps* 26, 8 (Vg).